

Sygn. akt I C 2640/14

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 marca 2015 roku

Sąd Rejonowy dla Warszawy - Śródmieścia w Warszawie I Wydział Cywilny

w składzie następującym:

Przewodniczący SSR Joanna Dalba

Protokolant Adam Włodarski

po rozpoznaniu w dniu 20 marca 2015 roku w Warszawie

na rozprawie

sprawy z powództwa M. G. (1)

przeciwko miastu (...) W.

o zapłatę

1. zasądza od pozwanego miasta (...) W. na rzecz powódki M. G. (1) kwotę 8.381,- zł (osiem tysięcy trzysta osiemdziesiąt jeden złotych) wraz z ustawowymi odsetkami liczonymi od dnia 22 września 2014 r. do dnia zapłaty;
2. w pozostałym zakresie powództwo oddala;
3. zasądza od pozwanego miasta (...) W. na rzecz powódki M. G. (1) kwotę 1.217,- zł (jeden tysiąc dwieście siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 1.200,- zł (jeden tysiąc dwieście złotych) tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego;
4. nakazuje pobrać od pozwanego miasta (...) W. na rzecz Skarbu Państwa – Sądu Rejonowego dla Warszawy – Śródmieścia w Warszawie kwotę 420,- zł (czteryście dwadzieścia złotych) tytułem kosztów opłaty sądowej od pozwu, od której poniesienia powódka była zwolniona.

Sygn. akt I C 2640/14

UZASADNIENIE

Pozwem wniesionym w dniu 22 września 2014 roku (data prezentaty – k.1) powódka M. G. (1) reprezentowana przez pełnomocnika (pełnomocnictwo - k.9) wystąpiła przeciwko miastu (...) W. o zasądzenie na jego rzecz kwoty 8.390,00 zł wraz z ustawowymi odsetkami od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty oraz o zasądzenie na jej rzecz od pozwanego kosztów postępowania.

W uzasadnieniu wskazała, że domaga się odszkodowania z tytułu niedostarczenia przez pozwanego oferty najmu lokalu socjalnego D. S. uprawnionemu do takiego lokalu na podstawie postanowienia z dnia 25 czerwca 2012 roku Sądu Rejonowego dla Warszawy – Żoliborza w Warszawie w sprawie II Ns 154/11. Szkodę powódki w okresie objętym pozwem (tj. od dnia 1 listopada 2013 roku do dnia 31 sierpnia 2014 roku) ma stanowić kwota 8.390 zł będąca różnicą między czynszem najmu lokalu przy ul. (...) w W., który powódka musiała wynajmować ze względu na niemożność przeprowadzenia eksmisji wobec D. S., a kwotą czynszu najmu za lokal przy ul. (...) w W. za ww. okres [1200 zł – 361,90 zł] x10 mies.] (**pozew wraz z załącznikami – k. 1 – 29**).

Postanowieniem z dnia 17 listopada 2014 roku Sąd Rejonowy dla Warszawy- Śródmieścia w Warszawie zwolnił powódkę od kosztów sądowych w całości. **(postanowienie -k.41).**

W odpowiedzi na pozew z dnia 15 stycznia 2015 roku (data nadania - k.55) pozwany miasto (...)W.– reprezentowany przez pełnomocnika (pełnomocnictwo – k. 51) – wniósł o oddalenie powództwa w całości oraz o zasądzenie od powoda na jego rzecz kosztów postępowania. W uzasadnieniu wskazano, że powódka nie udowodniła swojego roszczenia zarówno co do zasady jak i wysokości, nie wykazała normalnego związku przyczynowego pomiędzy szkodą, a niedostarczeniem lokalu przez pozwanego.

Nadto pozwany wskazał, że właścicielem lokalu przy ul. (...) w W. jest pozwany co wyklucza domaganie się wytoczenia przez powódkę powództwa na podstawie art. 18 ust. 5 ustawy z dnia 21 czerwca 2001 r. o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego. **(odpowieź na pozew – 53-54).**

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

M. G. (1) (poprzednio S.) i D. S. łączyła z miastem S. W. umowa najmu lokalu mieszkalnego nr (...) przy ul. (...) zawarta w dniu 13 grudnia 1990 roku. **(bezsporne, aneks do umowy najmu - k.18).**

W trakcie trwania małżeństwa D. S. zachowywał się agresywnie oraz znęcał się fizycznie i psychicznie nad małżonką M. G. (1). M. G. (1) obawiając się o swoje bezpieczeństwo w dniu 14 czerwca 2010 r. zawarła umowę najmu lokalu mieszkalnego nr (...), położonego przy ulicy (...). Na mocy zawartej umowy najmu M. G. (1) była zobowiązana do zapłaty czynszu w wysokości 700 zł miesięcznie. Aneksem z dnia 1 lipca 2012 r. czynsz najmu wzrósł do kwoty 1200 zł miesięcznie **(dowód: aneks do umowy najmu z dnia 1 lipca 2012 r., zeznania powódki).**

Na mocy wyroku z dnia 17 czerwca 2011 roku Sąd Rejonowy dla Warszawy- Żoliborza w W. IV Wydział Karny w sprawie IV K 40/10 uznał D. S. za winnego tego, że w bliżej nieokreślonym dniu w marcu 2006 r. groził M. G. (1) (dawniej S.) pobiciem jej kijem baseballowym, wzbudzając w pokrzywdzonej uzasadnioną obawę spełnienia tej groźby oraz tego, że w dniu 9 kwietnia 2006 roku groził M. G. (2) (dawniej S.) pozbawieniem życia, wzbudzając w pokrzywdzonej uzasadnioną obawę spełnienia tej groźby. Wyrok ten uprawomocnił się w dniu 14 sierpnia 2011 roku **(bezsporne, odpis wyroku w sprawie sygn. IV K 40/10- k.21-22).**

Postanowieniem z dnia 25 czerwca 2012 roku Sąd Rejonowy dla Warszawy- Żoliborza w W. dokonał podziału majątku wspólnego byłych małżonków D. S. i M. G. (1), przyznając M. G. (2) prawo najmu lokalu mieszkalnego nr (...) przy ul. (...) w W.. W punkcie 5 wyżej wymienionego postanowienia Sąd nakazał D. S. opuścić i opróżnić oraz wydać M. G. (2) lokal mieszkalny nr (...) przy ul. (...) w W., zaś w punkcie 6 postanowienia orzekł, że D. S. przysługuje uprawnienie do otrzymania lokalu socjalnego. W związku z powyższym Sąd wstrzymał wykonanie punktu 5 postanowienia do czasu złożenia przez Miasto S. W. oferty zawarcia najmu lokalu socjalnego. Wskazane postanowienie stało się prawomocne w dniu 20 października 2012 roku. **(bezsporne, odpis postanowienia wraz z uzasadnieniem w sprawie sygn. II Ns 154/11- k.11-16).**

W piśmie z dnia 12 lutego 2013 roku Burmistrz D.B.miasta (...)W.wezwał M. G. (1)do zgłoszenia się do Zakładu (...)w D.B.m.st. W.celem dokonania zmiany w umowie najmu zgodnie z treścią postanowienia Sądu z dnia II Ns 154/11. **(bezsporne, pismo k. 17).**

Na mocy aneksu nr (...) z dnia 7 marca 2013 roku dokonano zmiany umowy najmu lokalu mieszkalnego nr (...) przy ul. (...) jako najemca ww. lokalu wpisano M. G. (1). **(bezsporne, aneks k.18-19).**

W okresie objętym pozewem, lokal nr (...) przy ul. (...) w W. był zajmowany bez tytułu prawnego przez D. S., który nie uiszczał opłat z tytułu zajmowania lokalu. Zadłużenie lokalu nr (...) przy ul. (...) w W. na dzień 31 sierpnia 2014 roku wynosiło 3.143,34 złotych. **(bezsporne, pismo k.23-24).**

Miasto stołeczne W. mimo wezwania powódki, nie wypełniało ciężącego na nim obowiązku złożenia oferty najmu lokalu socjalnego D. S., aż do grudnia 2014 roku, kiedy z uwagi na złożenie oferty ww. opuścił lokal nr (...) przy ul. (...) w W. (**bezsporne, pismo k.28-28v., zeznania powódki k.75-77**).

Po opuszczeniu lokalu przez D. S. do lokalu wróciła powódka. Zawarła z miastem (...) W. porozumienie, zgodnie z którym ratałnie spłacała zadłużenie lokalu. (**wniosek k.72, wezwanie- k.73, zeznania powódki k.75-77**).

Do czasu złożenia oferty najmu lokalu socjalnego przez pozwanego D. S., M. G. (1) nie mogła uzyskać tytułu wykonawczego niezbędnego do realizacji w drodze egzekucji opuszczenia i opróżnienia przez ww. lokalu mieszkalnego nr (...) przy ul. (...) w W.. (**bezsporne, postanowienie w sprawie II Ns 154/11- k.20**).

Z uwagi na uzasadnione obawy o swoje zdrowie i życie, M. G. (1) od dnia uprawomocnienia się orzeczenia z dnia 25 czerwca 2012 roku w sprawie II Ns 154/11 do chwili złożenia oferty najmu lokalu socjalnego przez pozwanego D. S. wynajmowała inny lokal mieszkalny w W.. (**umowa najmu k.25-25v., aneks – k.26, zeznania powódki k.75-77, wyrok w sprawie sygn. IV K 40/10 – k.21-22**).

Szkoda jaką M. G. (1) poniosła wskutek nie wykonania przez miasto s.W. orzeczenia Sądu Rejonowego dla Warszawy-Żoliborza w Warszawie w sprawie II Ns 154/11 od listopada 2013 roku do sierpnia 2014 roku wyniosła 8.381,- zł. Obliczono ją jako różnicę między czynszem najmu lokalu przy ul. (...) w W., a kwotą czynszu najmu za lokal przy ul. (...) w W. za ww. okres [1200 zł – 361,90 zł] x10 mies.] (**aneks z dnia 1 lipca 2012 roku do umowy najmu z 14 czerwca 2010 roku – k.24, pismo wskazujące zaległość- k.21, zeznania powódki k.75-77**).

Powyższy stan faktyczny w sprawie został ustalony na podstawie zgromadzonych w sprawie dokumentów, którym Sąd dał wiarę, bowiem ich prawdziwość i wiarygodność w świetle wszechstronnego rozważenia zebranego materiału nie nasuwa żadnych wątpliwości oraz zeznań powódki M. G. (1).

Sąd dał wiarę zeznaniom powódki albowiem są jasne, spójne i logiczne, brak w nich nieścisłości i znajdują pokrycie w zgromadzonym materiale dowodowym.

Sąd pominął zarzuty pozwanego nie wykazania faktu uiszczenia przez powódkę kwoty 1.200 złotych z tytułu czynszu najmu lokalu przy ul. (...) w W. zgłoszone na rozprawie w dniu 22 marca 2014 roku jako spóźnione. Pozwany zobowiązany bowiem był do podniesienia ich w odpowiedzi na pozew na podstawie art. 207 § 2 k.p.c. pod rygorem z art. 207 § 6 k.p.c. W sprawie zaś nie zachodzą wyjątkowe okoliczności, aby wskazane zarzuty uwzględnić.

Sąd Rejonowy zważył, co następuje:

Powództwo zasługiwało na uwzględnienie w części (co do kwoty 8.381 zł ustawowymi odsetkami od dnia 22 września 2014 roku do dnia zapłaty), z uwagi na błąd rachunkowy strony powodowej co do wyliczenia wysokości szkody.

Roszczeniem objętym pozwem powódka dochodziła zapłaty odszkodowania za okres od 1 listopada 2013 roku do dnia 31 sierpnia 2014 roku wobec niedostarczenia przez Miasto S.W. lokalu socjalnego dla byłego męża D. S. uprawnionego do niego na mocy orzeczenia Sądu Rejonowego dla Warszawy – Żoliborza w Warszawie z dnia 25 czerwca 2012 roku wydanego w sprawie II Ns 154/11 i koniecznością kontynuowania umowy najmu innego lokalu mieszkalnego z tego tytułu przez powódkę. Jako podstawę swojego roszczenia powódka wskazała art. 417 k.c. oraz art. 18 ust. 5 ustawy o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i zmianie kodeksu cywilnego.

Zgodnie z treścią art. 18 ust. 5 ustawy z dnia 21 czerwca 2001 roku o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego (tekst jednolity Dz.U. z 2014 r., nr 150 z późn. zm. dalej „uopl”) jeżeli gmina nie dostarczyła lokalu socjalnego osobie uprawnionej do niego z mocy wyroku, właścicielowi przysługuje roszczenie odszkodowawcze do gminy, na podstawie art. 417 ustawy z dnia 23 kwietnia 1964 r. - Kodeks cywilny (Dz. U. z 2014 r. poz. 121).

W ocenie Sądu art. 18 ust. 5 uopł nie może znaleźć zastosowania w niniejszej sprawie wobec faktu, że powódka nie jest właścicielem lokalu nr (...) przy ul. (...) w W..

Podstawa prawną roszczeń powódki jest art. 417 k.c, który to przepis stanowi, że za szkodę wyrządzoną przez niezgodne z prawem działanie lub zaniechanie przy wykonywaniu władzy publicznej ponosi odpowiedzialność Skarb Państwa lub jednostka samorządu terytorialnego lub inna osoba prawna wykonująca te władzę z mocy prawa. Przesłankami odpowiedzialności – w niniejszej sprawie jednostki samorządu terytorialnego – są:

1. niezgodne z prawem działanie lub zaniechanie (bezprawność),
2. działanie lub zaniechanie musi nastąpić przy wykonywaniu władzy publicznej,
3. szkoda,
4. związek przyczynowy pomiędzy działaniem lub zaniechaniem jednostki samorządu terytorialnego a szkodą.

Odpowiedzialność powyższa jest oparta na zasadzie ryzyka, a nie winy.

Zdaniem Sadu niedostarczenie przez pozwanego lokalu socjalnego stanowi zaniechanie niezgodne z prawem w rozumieniu art. 417 k.c. W tym miejscu należy przytoczyć pogląd wyrażony w wyroku z dnia 28 kwietnia 2005 roku uznał, iż zaniechanie podjęcia przez władzę publiczną działań zapewniających uprawnionej osobie realizację jej praw podmiotowych jest bezprawne wówczas, gdy narusza skonkretyzowany w przepisach prawa obowiązek, którego wykonanie wyłączałoby powstanie szkody (III CK 367/04, Biuletyn SN 2005/7/14). W innym orzeczeniu Sąd Najwyższy uznał, iż podstawą odszkodowawczą gminy jest sam fakt niedostarczenia lokalu socjalnego osobie uprawnionej z mocy wyroku sądowego (wyrok z 18 lutego 2004 roku, V CK 253/03, niepublikowany). Tezę tę potwierdził również Trybunał Konstytucyjny w uzasadnieniu wyroku z dnia 11 września 2006 roku wydanego w sprawie P 14/06. Trybunał stwierdził, iż „nie powinno budzić zatem wątpliwości stwierdzenie, że niedostarczenie przez gminę lokalu socjalnego w sytuacji, gdy uprawnienie zostało przyznane danej osobie wyrokiem sądu nakazującym opróżnienie dotychczas zajmowanego lokalu, należy uznać za działanie wypełniające znamiona hipotezy art. 77 ust. 1 Konstytucji”. Ten przepis konstytucji był zaś pierwowzorem dla przepisu art. 417 w brzmieniu obowiązującym od 1 września 2004 roku.

W sprawie spełniona została również druga z wymienionych wyżej przesłanek odpowiedzialności pozwanego. Wykonywanie władzy publicznej dotyczy wszystkich form działalności państwa, samorządu terytorialnego i innych instytucji publicznych. Wykonywanie takich funkcji łączy się z reguły z możliwością władczego kształtowania sytuacji jednostki. Nie ulega wątpliwości, że podjęcie decyzji przez gminę (pozwanego) w przedmiocie przydzielenia lub nie uprawnionej osobie lokalu socjalnego stanowi wykonywanie władzy publicznej. Lokale socjalne znajdują się bowiem w mieszkaniowym zasobie gminy, którego tworzenie i wykorzystywanie reguluje ustawa o ochronie praw lokatorów (...). Z mocy tej ustawy dysponowanie mieszkaniowym zasobem gminy należy do jej zadań.

Wskazać należy, że roszczenie z art. 417 ma charakter odszkodowawczy. Gmina zobowiązana jest do zapłaty odszkodowania tylko wtedy, gdy strona powodowa wykaże, że na skutek zajmowania lokalu przez osobę zajmującą lokal bez tytułu prawnego poniosła szkodę. Wobec tego niezbędną przesłanką odpowiedzialności gminy jest, aby powódka wykazała, że na skutek zajmowania lokalu przez osobę tytułu prawnego poniosła szkodę, jak również wysokość tej szkody.

Szkodą jest powstała wbrew woli poszkodowanego różnica między obecnym jego stanem majątkowym a tym stanem, jaki zaistniałby, gdyby nie nastąpiło zdarzenie wywołujące szkodę (tak w szczególności SN w orzeczeniu z dnia 11 lipca 1957 r., 2 CR 304/57, OSN 1958, nr III, poz. 76 oraz w uchwale składu siedmiu sędziów SN z dnia 22 listopada 1963 r., III PO 31/63, OSNCP 1964, nr 7-8, poz. 128).

W świetle dokumentów akt sprawy - powódka opuściła lokal nr (...) przy ul. (...) w W. ze względów własnego bezpieczeństwa wobec gróźb kierowanych wobec niej przez byłego męża. Nie mogła do niego powrócić wobec zaniechania pozwanego polegającego na niezłożeniu przez Miasto S. W. oferty zawarcia najmu lokalu socjalnego dla D. S.. Zaniechanie pozwanego skutkowało koniecznością najmu innego lokalu do czasu zaoferowania przez pozwanego lokalu socjalnego byłemu mężowi powódki.

Szkodę jaką powódka poniosła z tego tytułu stanowi różnica między kosztami ponoszonymi przez powódkę z konieczności wynajmowania innego lokalu mieszkalnego na terenie W. (1.200,00 zł), a kosztami jakie najmu mieszkania przy ul. (...) które ponosiłaby gdy pozwana zrealizowałaby ciężący na niej obowiązek (361,10 zł) pomnożoną przez okres 6 miesięcy $([1.200 \text{ zł} - 361,10 \text{ zł}] \times 10)$. Tym samym uznać należy, iż powódka wykazała wysokość roszczenia co do kwoty 8.381 złotych.

Sąd pominął zarzuty pozwanego nie wykazania faktu uiszczenia przez powódkę kwoty 1.200 złotych z tytułu czynszu najmu lokalu przy ul. (...) w W. zgłoszone na rozprawie w dniu 22 marca 2014 roku jako spóźnione. Pozwany zobowiązany bowiem był do podniesienia ich w odpowiedzi na pozew na podstawie art. 207 § 2 k.p.c. pod rygorem z art. 207§ 6 k.p.c. W sprawie zaś nie zachodzą wyjątkowe okoliczności. Nadto w opinii Sądu brak pokwitowań wobec dołączonej umowy najmu lokalu oraz aneksu do ww. umowy nie przeczy twierdzeniom powódki co do ponoszonych przez nią kwot, czego wcześniej nie kwestionował pozwany. W ocenie Sądu nie ma podstaw do odmowy wiarygodności zeznań powódki w zakresie ponoszonego czynszu za lokal przy ul. (...) w W., bowiem dołączone dokumenty korespondują z zeznaniami strony. Nadto ustalona umownie wartość czynszu w ocenie Sądu nie odbiegała od zwyczajowo przyjętych w tym zakresie.

W ocenie Sądu nie ulega nadto wątpliwości, iż pomiędzy działaniem pozwanego a szkodą istnieje związek przyczynowy, albowiem gdyby pozwany dostarczył lokal socjalny, powódka mogłaby zamieszkać w lokalu nr (...) przy ul. (...) w W.. Podejmowała w tym zakresie bezskuteczne działania jak np.: czy wystąpienie z wnioskiem do Sądu o nadanie klauzuli wykonalności w celu egzekucji wobec D. S. (k.20)

W tym stanie rzeczy mając na uwadze treść art. 417 § 1 k.c., Sąd orzekł jak w punkcie 1 wyroku.

Rozstrzygnięcie w przedmiocie odsetek ustawowych oparto na art. 481 § 1 i 2 kc. W realiach niniejszej sprawy uznać należy, iż powódka wniosła o zasądzenie odsetek od dnia wniesienia pozwu do dnia zapłaty. Stosownie do treści art. 455 k.c. jeżeli termin spełnienia świadczenia nie jest oznaczony ani nie wynika z właściwości zobowiązania, świadczenie powinno być spełnione niezwłocznie po wezwaniu dłużnika do wykonania. Mając na uwadze powyższe Sąd nie widział podstaw do nieuwzględnienia tak sformułowanego żądania.

W pozostałym zakresie Sąd oddalił powództwo (pkt. 2 wyroku).

W niniejszej sprawie Sąd niemal w całości uwzględnił powództwo wytoczone przez powódkę (8.381 zł z żądanych 8.390 zł), która przegrała jedynie nieznacznie. Dlatego też to pozwany jest tą stroną procesu, która przegrała przedmiotową sprawę, w związku z tym obowiązany jest zwrócić powódce poniesione przez nią koszty procesu.

W skład kosztów należnych stronie powodowej wchodzi wynagrodzenie radcy prawnego w kwocie 1.200 złotych (§ 2 w zw. z § 4 w zw. z § 6 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej przez radcę prawnego z urzędu, Dz.U. Nr 163, poz. 1349 z późn. zm.) oraz opłata skarbową od pełnomocnictwa w wysokości 17 złotych (art. 1 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 16 listopada 2006 r. o opłacie skarbowej, Dz.U. Nr 225, poz. 1635 z późn. zm., w zw. z pkt IV załącznika do tej ustawy).

Stosownie zaś do treści art. 113 ust. 1 ww. ustawy kosztami sądowymi, których strona nie miała obowiązku uiścić lub których nie miał obowiązku uiścić kurator albo prokurator, sąd w orzeczeniu kończącym sprawę w instancji obciąży

przeciwnika, jeżeli istnieją do tego podstawy, przy odpowiednim zastosowaniu zasad obowiązujących przy zwrocie kosztów procesu.

Mając na uwadze wynik sprawy, w punkcie 4 wyroku Sąd obciążył pozwanego zwrotem wydatków poniesionych tytułem kosztów opłaty sądowej od pozwu w kwocie 420 zł, od której poniesienia powódka była zwolniona.

Mając powyższe na uwadze, Sąd postanowił, jak w sentencji.

ZARZĄDZENIE

(...).

Dnia 16.04.2015 r.